

Revista 22/12/05

CRÍTICA CINEMA

Marcel·lí Borrell

Woody Allen juga a Londres

1 De què va? Un extenista és professor d'un club londinenc de l'alta burgesia, es casa amb la filla d'un magnat, es fa amant d'una aspirant a actriu i...

2 Com va? Darrer film del geni de Manhattan, Woody Allen abocat als delictes i les faltes del cinema europeu: el Dostoievski de crim i càstig musicat amb efluvis operístics de Verdi, Donizetti i Rossini. Amb el (re)gust d'un plum-cake vora el Tàmesi, el Big Ben, la Torre de Londres i la Tate Galery, proclius a turistes culturals. Hom diu que aquest Woody és poc Allen. Potser. A mi em sembla un Allen transvestit de Higs-mith, Patricia, light. Crònica clàssica d'uns trepes condemnats a

l'èxit i al cementiri -Rhys Meyers metrosexual, la sensual Scarlett Johansson- en un *Funàtic* anti-sala cinematogràfica per excel·lència, on, per definició de fracàs palès, Allen es negaria a no posar-hi ni els peus. En faria vudú: la còpia exhibida és defectuosa, fa fred a les golfes del pseudocine de barri, la pantalla-sege ll-de-correus... En fi, tornem al film: Allen dissectiona l'alta burgesia britànica amb tocs novaïorquesos de quan el Manhattan de *An-*

nie Hall lluia sofisticació. Tot jugant al *match point* o a l'atzar trapella, el cineasta carrega tintes i fa trampes. És el seu *party prism* irònic.

3 l va: per a col·leccionistes de cromos woodyallenians?

Match Point

Director: Woody Allen. Intèrprets: Jonathan Rhys-Meyers, Scarlett Johansson, Brian Cox, Emily Mortimer, Matthew Goode. EUA-Gran Bretanya, 2005. 122 minuts. *Funàtic*.